

Independents o frustrats

Això que ha passat a Spanair té més valor que no sembla. Des del punt de vista polític vull dir. És la constatació, una volta més, que no enfocar l'objectiu d'una manera encertada converteix el camí en una feixuga batalla contra els elements. En un camí de frustracions.

Això que ha passat a Spanair té més valor que no sembla. Des del punt de vista polític vull dir. És la constatació, una volta més, que no enfocar l'objectiu d'una manera encertada converteix el camí en una feixuga batalla contra els elements. En un camí de frustracions. Ho vaig dir dissabte: és possible que Spanair no haja tingut la millor de les gestions possibles, però aquest no és el mal. Quin és, doncs, el mal? Doncs que Barcelona no vol ser una ciutat marginal, però és evident que Espanya juga descaradament en favor de Madrid i impedeix que l'aeroport de Barcelona siga competitiu. No és que l'estat espanyol siga neutral, és que és pro Madrid. Entenguem-nos. I això causa una gran frustració, no solament entre els independentistes sinó simplement entre els barcelonins: no cal ni tan sols ser catalanista per a sentir aquesta frustració. Veus que l'estat posa tots els arguments i el seu poder (lleis, convenis internacionals, empreses com Iberia pagades per tots, AENA mateix...) al servei exclusivament de l'aeroport de Madrid i t'enfurismes en veient-ho. I aleshores què? Aleshores pots triar entre dos camins. L'un és el de la confrontació directa. Això vol dir assumir que és impossible ser respectat dins Espanya i que cal trencar-hi. Vol dir assumir que qualsevol preu que això valga sempre serà poc comparat amb el preu que paguem i pagarem. I vol dir fixar, en conseqüència, un objectiu concret, clar i indiscutible: volem tenir un estat propi i el volem tenir tan aviat com siga possible. Sobretot per a evitar més frustracions en tots els terrenys. O és que hi ha ningú que dubte que el Prat fóra un dels més grans aeroports intercontinentals d'Europa, tan sols que tingués una administració a favor? L'altre camí és el del fer veure. I és el que seguim fa anys. En aquest cas Femcat i una bona part de la societat civil s'embarca en una operació complexa --i que cal elogiar per allò que té de valenta: fem veure que no tenim els entrebancs que tenim i tirem endavant. Provem avançar sense encaçar l'objectiu principal. Mirem de comportar-nos com un estat independent, sense ser independents. És una via, però el resultat ja sabem quin és: frustració i una paret monumental. Perquè al davant no estan per floritures. Perquè sempre hi ha catalans disposats a col·laborar amb l'estat --per més nacionalistes que es presenten, posem per exemple els Carulla amb Iberia. Perquè els entrebancs que l'estat pot posar sobre la taula són molt seriosos --qui ha pressionat Brussel·les per fer impossible l'operació de Qatar Airways? Perquè ets un subordinat en definitiva. I ací és on som. Amb l'aeroport, amb les seleccions nacionals, amb els diners que ens roben cada dia, amb l'oficialitat del català a Europa, amb les caixes que s'esvaeixen, amb la llengua a l'escola sota amenaça, amb TV3 en la picota... posats en un camí de frustració permanent. Posats en un camí de frustració permanent perquè no enfoquem l'objectiu com ha fet Escòcia. O és que no sabem que tots aquests problemes es resoldrien, immediatament, en un sol dia: el de la proclamació de la independència? Potser ha arribat el moment de demanar-nos si no perdem el temps provant de lliurar una batalla impossible: la de fer veure que som allò que no som. Potser ha arribat el moment de pensar si no fóra més sensat, he dit sensat, de proposar la independència d'una manera concreta, més que no anar passant els dies perdent forces i delit en batalles impossibles.

30 gener 2012

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)